

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 82 (4/00) - 010221

arbetarmakt.com

Innehåll

- Serbien: Albanier under attack
- Arbetarmakts årsmöte: Fokus på Göteborg!
- Svar till Rättvisepartiets ordförande
- Debatt mellan Attac och Globalisering Underifrån

Serbien: Albanier under attack

(Källa: Workers Power Global)

Sedan månader protesterar albanerna i området kring Presevo, Medvedja och Bujanovac i södra Serbien mot regimen i Belgrad. I ett antal byar har väpnad gerilla från UCPMB - Presovos, Medvedjas och Bujanovacs befrielsearmé - tagit över kontrollen. Medan den serbiska armén förbereder sig för att ta tillbaka området förväntas förhandlingar om områdets framtida ställning inledas inom kort.

I området lever omkring 100 000 albaner, vilka utgör omkring 6 procent av den serbiska befolkningen, men utgör majoriteten i större delen av området. Fram till slutet av andra världskriget var det en del av Kosova, vilket är orsaken till att många albaner hänvisar till det som "östra Kosova". Men den stalinistiska Tito-regimen delade det genom en administrativ reform och tillfogade områden med serbisk majoritet till Kosova för att försvaga den albanska dominansen i Kosova. Uppsvinget för den nationella befrielsekampen i Kosova under senare år har stimulerat albanerna i Serbien att trappa upp sina ansträngningar för rätt till självbestämmande.

Som var fallet med Kosova före 1999 är albanerna starkt diskriminerade i området. Polisen och arméstyrkor domineras fullständigt av serberna och trakasserar albanerna så ofta de får möjlighet. I Bujanovac är albanerna - som utgör 50 till 60 procent av befolkningen - förhindrade att inneha mer än en tredjedel av platserna i kommunfullmäktige. Ordföranden för stadens fullmäktige är en medlem av Milosevics hustru Mira Markovics parti. Detta parti fick mindre än en procent i det senaste valet i Serbien.

Den nya borgerliga och proimperialistiska regimen under ledning av Kostunica och Djidijc lade nyligen fram en "medborgarplan". Denna plan innehåller löften om att integrera mer albaner i offentlig tjänst och i polisen, men avvisar brytning av varje form av autonoma rättigheter eller ens rätten till självbestämmande. Den uppmanar de upproriska albanerna att lägga ner vapnen och inleda förhandlingar.

Samtidigt varnar regimen plan för att utifall "ansträngningar att nå en fredlig lösning misslyckas och alla andra medel är uttömda, kommer Serbien och Jugoslavien att bli tvungna att skydda sina konstitutionella gränser genom kontraterroristiska operationer".

Just nu förhandlar serbiska regeringsrepresentanter med NATO för att få deras stöd för denna plan

och för att minska eller avskaffa den fem kilometer breda zon vid Kosovas gräns från vilken imperialismen - efter dess seger över de serbiska styrkorna i kriget 1999 - tvingade Serbien att dra tillbaka sina armé.

FRKI stödjer albanernas rätt till självbestämmande. Det är deras sak att avgöra om de vill leva i Serbien, om de vill ha autonomi eller om de vill förena sig med Kosova. Det serbiska folket kan bara bli fritt om det slutar att förtrycka andra nationer.

Vi stöder kritiskt UCPMB:s kamp samtidigt som vi förkastar deras småborgerliga politik och deras försök att dra in de imperialistiska styrkorna i konflikten.

För rätten till självbestämmande för albaner i östra Kosova!

Nej till imperialistisk intervention. NATO ut ur Balkan!

Ned med Rugovas och Thacis ledarskap i Kosova! För Kosovas arbetar- och bonderepublik!

Ned med Kostunica och Djindjic! För Serbiens arbetar- och bonde-republik!

För en socialistisk federation av arbetar- och bondestater i Balkan!

Arbetarmakts årsmöte: Fokus på Göteborg!

För Arbetarmakts årsmöte i början på februari låg prioriteringen klar: all kraft måste läggas på att mobilisera till protesterna mot EU-imperialisternas toppmöte i Göteborg 14-16 juni i år. Mötet beslutade att vi ska vända oss ut i en omfattande kampanj till arbetsplatser, skolor och arbetarområden.

Mötet inleddes med diskussioner det politiska läget i Sverige och internationellt. Anders Carlsson som inledde diskussionen om de politiska perspektiven med en överblick över de senaste tio åren, en period som började med den djupaste krisen under hela efterkrigsperioden och nu efter några år av ekonomiskt uppsving, återigen ser ut att kantra ner i en ny lågkonjunktur: "Om vi nu får en lågkonjunktur, så är det egentligen bara storstadsområden som upplevt högkonjunkturen. Resten av landet har knappt hämtat sig efter den förra lågkonjunkturen."

Han pekade också på att motståndet mot privatiseringar och försämringar blivit allt mer uttalat under senare år, men att det inte fått kraftigt genomslag på den nationella politiska arenan, eftersom det saknas en oppositionell och militant strömning med brett inflytande som kan kanalisera motståndet i en massrörelse. Uppgiften är att bygga en sådan.

Samstämmigheten var hög om att högkonjunkturen förmodligen är inne på sista versen och att en nedgång kan komma att förändra det politiska klimatet. En del av diskussionen kom satt kretsas kring Attac och dess betydelse för den politiska utvecklingen. Deltagarna var ense om att Attac skall uppfattas en positiv utveckling även Attacs initiativtagare vill skapa ett klassamarbetsprojekt som inte i grunden ifrågasätter kapitalismen. Basen i Attac består dock av progressiva människor och därför bör revolutionärer ansluta sig för att försöka bidra till att radikalisera Attac.

Mötet antog ett manifest för mobiliseringen till Göteborg. Manifestet, som inom kort kommer att publiceras som ett extranummer av nyhetsbrevet, är en blandning av handlingsprogram och argumentation om varför detta är en avgörande mobilisering för arbetarrörelsen och vänstern.

Arbetarmakt kommer att argumentera för att EU-toppmötet bör stoppas genom en massmobilisering med deltagande från många länder. Vi är inte för planlös förstörelse och kravaller utan förespråkar en kamp som grundar sig på arbetarklassen och dess metoder och massorganisationer.

-I Seattle, Melbourne och Prag tillämpades parollen stoppa mötet, sa Rodney Edvinsson. Det har visat sig vara en framgångsrik metod för att störa imperialisternas möten.

Årsmötet antog också en resolution som stakade ut de viktigaste praktiska uppgifterna under det kommande året. Vi konstaterade att Arbetarmakt under det gångna året tagit avgörande steg bort från en mer kommenterande roll till en mer agerande och organiserande roll. Framförallt genom vårt engagemang i den svenska mobiliseringen ner till demonstrationerna mot IMF i Prag.

Resolutionen slog fast att vi måste fortsätta på den vägen och att inga ansträngningar får sparas i arbetet inför Göteborg. Vi kommer att trycka klistermärken, manifest, flygblad och affischer och göra allt för att bidra till en röd och militant protest.

Den viktigaste prioriteringen på längre sikt är uppbygget av en svenska sektion av World Revolution, den oberoende trotskistiska ungdomsrörelsen i solidaritet med vår internationella organisation, FRKI. Det finns en ungdomsradikalisering i dag och Revolution är det bästa sättet att organisera folk ur den yngre generationen i kamp för global socialism. Stämningen på mötet var mycket god och optimistisk utan att vara blind inför det faktum att Arbetarmakt står inför gigantiska utmaningar.

Svar till Rättvisepartiets ordförande

I förra numret av nyhetsbrevet publicerade vi ett inlägg av Per-Åke Westerlund, Rättvisepartiets ordförande. Hans inlägg var ett svar på den kritik vi riktade mot hans angrepp på Arbetarmakts hållning i Israel/Palestina-konflikten. Vi besvarar här hans inlägg:

Palestinafrågan har ju under de senaste 100 åren varit ett synnerligen infekterat ämne. Myter, tom retorik och känslomässiga utfall har varit legio under den här tiden, medan försöken att få till stånd en saklig och objektiv diskussion oftast har kvästs redan i sin linda. Enbart av det skälet vill vi naturligtvis tacka Per-Åke Westerlund och Rättvisepartiet Socialisterna för det till oss inskickade inlägget, hållet som det är i en saklig och kamratlig debattstil.

Tyvärr måste vi redan här upphöra med artigheterna, för när det gäller själva sakinnehållet i Westerlunds svar finns det mycket övrigt att önska. I det finns en formulering, som tydligt visar på skillnaderna mellan Arbetarmakt och RS: "Skillnaden är att våra" - alltså RS/CWIs - "paroller tar den verkliga situationen bland både palestinska och judiska arbetare med i räkningen."

Arbetarmakts paroller utgår ifrån de principer som absolut måste gälla, för att en rättvis fred ska kunna etableras. RS utgår istället ifrån vad de tror är "realistiskt", alltså en form av pragmatisk och opportunistisk politik, som de nödortfört kallar för "revolutionär".

Westerlunds kritik kan sammanfattas i tre punkter: det finns ingen militär lösning på Palestinakonflikten: det är en lokal konflikt mellan araber och judar, inte en regional; lösningen i konflikten ligger i, att den etniska konflikten omvandlas till klasskonflikter inom Israel respektive det autonoma Palestina.

Arbetarmakt har naturligtvis aldrig förespråkat en massiv militär invasion av Israel ifrån arabstaternas sida. Förutom att det skulle förflytta över tyngden ifrån den folkliga kampen till arabledarnas schackrande om olika förmåner, så skulle kriget säkerligen bara resultera i en ny militär seger för Israel. Utvecklingen skulle bara kastas 30 år tillbaka i tiden.

Det är också helt riktigt, att militära lösningar alltid enbart är kortsiktiga lösningar. Det gäller i alla lägen och inte bara för Palestinakonflikten (minns bara ryska inbördeskriget!) Vad vi däremot framhållit är, att i en situation där palestinier dagligen dödas av Tsachal (den israeliska krigsmakten) eller av bosättare, när deras byar och hem beskjuts av kulsprutor, stridsvagnar och attackhelikoptrar, när palestinska ledare mördas av olika dödsskvadroner, så anser vi det helt legitimt att de skaffar sig vapen för att försvara sig, inklusive antitank- och antiflygraketer. Vad är det för fel med detta?

Westerlund är både förvånad och upprörd över vår betoning av, att detta är en regional arabisk konflikt. Vi måste komma ihåg, att fortfarande är frågan om nationell identitet någonting som hänger i luften i arabvärlden. Gränserna för Syrien, Libanon, Libyen, etc. drogs upp av kolonialmakterna i början av 1900-talet, men fortfarande har deras respektive invånare svårt att identifiera sig med dem. Särskilt tydligt gäller detta för palestinierna, där de som levde i Galilléen (dagens nordliga Israel) socialt och kulturellt stod avsevärt mycket närmare befolkningen i Libanon, än nomaderna som levde söderut.

Men "arab" är däremot någonting högst påtagligt för de breda massorna i arabländerna, någonting som de lätt kan identifiera sig med. Palestinakonflikten upplever de därför som "sin egen", något som direkt berör dem, precis som när det gäller priset på bröd och kött. Alla arabledare måste därför blidka massorna med åtminstone en läpparnas bekännelse till den palestinska kampen, för att kunna överleva.

Arbetarmakt sprider naturligtvis inga illusioner om arabledarnas förmåga och vilja att leda de förtryckta massorna, vare sig det gäller palestinier eller andra. Däremot sprider de mycket gärna

sådana själva - och inte utan framgång. Tydligast var detta under Gulfkriget, där Saddam Hussein blev hjälte för många inom de breda folklagen i allmänhet och bland palestinierna i synnerhet. På de av Israel ockuperade områdena stod palestinierna uppe på hustaken - utgångsförbud rådde då - och jublade, när Saddams Scudmissiler landade i Israel!

Det finns ytterligare en faktor, som dessutom gör alla arabledare mera alerta än vanligt just nu. Sedan 1949 har FN krävt, att Israel ska låta de palestinska flyktingarna återvända hem: detta var dessutom villkoret, för att Israel skulle få bli medlem i där. För att döva sitt dåliga samvete och för att skyla över, att Väst låtit Israel ostraffat bryta emot praktiskt taget varje antagen FN-resolution under de följande 50 åren, så har FN i hög grad försörjt flyktingarna med ett minimum av livsmedel, tält, skolor och sjukvård.

Risken är dock nu, att om Arafat och PLO nu accepterar ett fredsavtal, som innebär att flyktingarnas rätt att återvända upphävs, så blir det de andra arabstaterna som kommer att stå där med ²Svarte Petter². De skulle helt plötsligt tvingas att ta ett minimum av socialt och ekonomiskt ansvar för de fyra miljoner palestinska flyktingar, som de sammanlagt har inom deras respektive länder - och detta har de definitivt inte har lust med!

"Det finns idag inget stöd bland palestinierna för en gemensam stat, de vill ha sin egen stat", hävdar Per-Åke Westerlund vidare. Betvivlas inte en sekund! Men av vilken anledning skulle de uppleva en "konfederation" som mera aptitlig än en binationell stat? För majoriteten av palestinierna skulle det hela bara vara en obegriplig lek med orden! Är det i själva verket inte så, vilket dock Westerlund skäms för att säga rent ut, att de israeliska judarna inte vill ingå i en stat där det finns araber...

Sedan är det annan sak, att palestinierna med "en egen stat" menar helt olika saker. Det RS är ute efter är ett mini-Palestina, bestående av Västbanken och Gazaremsan, kanske med östra Jerusalem. Fast det vet man ju heller inte riktigt, eftersom Westerlund - förmodligen som den ende analytikern av den här konflikten! - inte vill diskutera simpla "gränsdragningsproblem"...

Arafat och stora delar av PLO-ledningen lär säkerligen beredda att ställa upp på detta, om de bara hade kunnat få östra Jerusalem också. Men för de palestinska flyktingarna, även de som lever i de autonoma palestinska områdena, så innebär en "riktig" stat hela Palestina före 1948. Sedan kvittar det om vi får en aldrig så socialistisk palestinsk småstat i konfederation med Israel, flyktingarna kommer med rätta att känna sig förrådade och grundlurade. Här finns en potential för ett nytt uppror emot såväl Israel som ledningen för den potentiella palestinska staten.

Enbart uppdelningen i en judisk och en arabisk stat är långtifrån problemfri. De "israeliska araberna" har inte blivit mer integrerade i Israel, utan den här intifadahn har spritt sig även till den här gången. I Israel har man under många år fruktat den "demografiska bomben". Den arabiska minoriteten blir större år för år, eftersom där föds relativt sett fler barn än bland de sekulariserade judarna. Ännu tydligare blev det, om man tog med alla Israelkontrollerade områden, eftersom då de båda folkgrupperna visade sig vara nästan jämnstora. Att göra Israel till en renodlat judisk stat är någonting som sionisterna inte har lyckats med under 50 års tid. Det finns ingen anledning för oss att ge dem en hjälpande hand...

"För AM är de judiska arbetarna inte subjekt, bara objekt", hävdar Per-Åke Westerlund. Detta är, återigen, bara nonsens. Självklart är de sociala aktörer precis alla andra. Självklart är det också så, att för att en långsiktig lösning ska kunna komma till stånd, så måste den inte bara kunna utlova den judiska arbetarklassen en lösning som är fördelaktig för dem, den måste också aktivt vara med och genomföra den.

Det som skiljer Arbetarmakt ifrån RS är, att vi inte blundar för olika obehagliga fakta. Redan innan Israel grundades lärde de sionistiska ideologerna ut, att den judiska befolkningen utgjorde en "social aristokrati", därför att de kommit till ett folktomt ökenområde och sedan hade fått det att blomma. I takt med att välståndet växte och den västerländska civilisationens framsteg spred sig började araber invandra till Palestina. Dessa myter får alla judar -inte bara israeliska - numera i sig med modersmjölken. Av det skäl anser de sig ha rätt till ett stort antal privilegier, som ickejudar sällan kan få.

Teknisk sett behövs inte mycket för att göra Israel till en socialistisk stat. Jorden sköts antingen kollektivt (kibbutzer) eller kooperativt (moshaver), medan industri och transporter drivs i hög

utsträckning av fackföreningsrörelsen Histadrut eller kibbutzerna. Allt samman har dessutom i hög grad varit hopväxt med den israeliska statsapparaten till en extrem form av "statskapitalism".

Sociala spänningar inom den judiska befolkningsgruppen är heller inte nya, utan har funnits i 50 års tid. Det finns den mellan sekulära och religiösa judar. Den mellan de ashkenasiska judarna som härstammar ifrån Östeuropa och de underprivilegierade sefardiska, "orientaliska" ifrån Mellersta Östern. Den senaste är den mellan de infödda "sabras" och de synnerligen ojudiska nykomlingarna ifrån det forna Sovjet. Alla dessa konflikter är synnerligen reella. Men ett allvarligt problem är, ur vår synpunkt sett, att dessa i hög grad tyngs ner av ett "arbetararistokratiskt" perspektiv.

I Israel finns det ett antal uttalade "arabarbeten", som byggnadsarbete, frukt- och grönsaksplockning, städning och renhållning, m.fl. Ingen jude vill befatta sig med dem: även den nya judiska bosättningarna är byggda och underhållna av araber!

Precis som tidigare i den amerikanska Södern, Kenya, Rhodesia, Sydafrika, Algeriet och Nordirland, så är tillhörigheten av "rätt" etnisk grupp avgörande för vilka privilegier man har rätt till. Klasskampen i Israel är naturligtvis en kamp mellan Arbete och Kapital, men ofta också ett krav på att de ekonomiska och statusrelaterade klyftorna mellan judiska och arabiska arbetare upprätthålls.

Så länge man inte tar kamp emot detta arbetararistokratiska tänkesätt såväl som alla andra utslag av etnisk-social diskriminering som den sionistiska staten sanktionerar, så kommer inte seriös fred att uppnås. Offensiv har publicerat flera artiklar, förutom uttalandet ifrån CWI, som ofta har varit rätt bra och tydligt visat på vilka fruktansvärda krafter vi har att kämpa emot.

Men i ingen av dem nämns den sionistiska ideologin, än mindre uppmanar man till kamp emot den eller avslöjar dess lögner och myter! Det är som att nämna ett antal symptom, samtidigt som sjukdomen och dess namn förblir ett mysterium, höljt i dunkel...

John Andersson,
för Arbetarmakts nyhetsbrev

Debatt mellan Attac och Globalisering Underifrån

Vilken väg framåt? Det är temat för en debatt den 1 mars i Stockholm mellan Eduardo och Sebastian från Globalisering underifrån och Jerker Thorsell och America Vera-Zavala från Attac. Tid och plats: Tensta kulturkafé, Tensta träff kl 18.30